

med štirimi stenami uglajam objestnost vsemogočnosti. mučna življenja tod gomazijo. kdo, ki se ne bi vztrajno reševal, kdo, ki ne bi težkal obstoj in premagoval razteleseno stanje? ob strah pljuska mehknost. kdo, ki ne bi eksemplarično zginit v pesem?

treba je reči še kakšno besedo o prihodu ljubimca, o prijaznih gostinskih vprašanjih, o nerodnosti, ki daje videz ljubezni, o tulpah in smradu, o vseh teh prehodnih, nespevnih trepetih. a vse se zatakne in traja in bo zapisano z leti in ko bom stara, bom vedela.

Fabjan
Hafner

A V zenici
tli
trska.

V zrklu
trza
trs.
:

Pan
piska na
trst.

V kmečki bandi
čriči Murn
»Zel mesec vzhajajoč«.

B Zaman štrli
pecelj

v rosno
nebo.

V stenj
udari

strela
in toča

oplodi
oko.

C Na mehki dlani
sren,

na prstancu
uhan.

Mečico
prebada

zob
za rinčico.

Na blazinici
balancira

demantno
solzo,

mrtvo
srebro.

Č Pramen
sivih las
plamti.
:

Moja dekle
dekle je
Ph. D.

D Sladka sredica,
strdena
medica.
:

Zdrevenel
kruh, uvel
sluh.
:

Kako je lepo,
ko ptice cvetijo
in rožce sijo.

E Golobice
tipkajo na
žlebu.

Jate ujed
so črke na
nebu.

:

Iz kljunov
jim padejo
ključi,

ki jih
dobi po
buči

škrat,
ki zakolne
urad.

:

Da mora
mora
spat

deset
ur na
dan.